

Drugelis,

arba 69 iš 2
nesidalija

romanas

Jolita
Zykutė

*Kas baisiau:
suprasti, kad
meilė buvo, bet
pasikeitė, ar suvokti,
kad niekados nieko
ir nebuvo, tik pati
apsigavai, nes labai
norėjai būti
mylima?*

svajonių knygos

Drūgelis,

**arba 69 iš 2
nesidalija**

Jolita Zykutė

Drugelis,

arba 69 iš 2
nesidalija

svajonių knygos

Vilnius, 2026

Ar prieš Oliviją susimokė visas pasaulis? Negana to, kas atsitiko šįryt?

Stokholmo oro uoste ją pasitikusi sesuo gyrėsi, kad gyvena pasakiškus rūmus primenančiame senoviniame name. Tiesa, jam reikia kapitalinio remonto, todėl šeimininkas leido pagyventi nemokamai. Dabar, kai Olivija patikrino tuziną elektros lizdų skirtinguose kambariuose ir nė vienas neveikė, jai buvo nusispjaut į ditirambus pastato grožiui.

Greitai aprodžiusi butą, Marija liepė jaustis kaip namie, tik neiti į vieną iš kambarių, ir išlėkė į susitikimą. Olivija griuvo į lovą, kuri nuo šiol bus jos. Smaugė ašaros dėl šio ryto. Pragulėjo taip amžinybę. Pažiūrėjusi į laikrodį, per prievartą nuėjo į dušą ir išsiplovė galvą. Dabar klaidžiojo po butą ieškodama veikiančio elektros lizdo, kad išsidžiovintų plaukus.

Olivija dar kartą užkišo rankšluosčio, į kurį buvo įsisukusi, kampą už atvarto po pažastimi. Stovėjo tiesiai prieš uždraustąjį kambarį. Stipriai truktelėjo rankeną. Durys atsidarė, tačiau nuo staigaus judesio rankšluostis išsivyniojo ir plastelėjo ant grindų. Olivija instinktyviai jį griebė, bet

atitraukė ranką. Ji namuose viena, tad verčiau liks nuoga, nei ims trupiniuotais dulkių kamuoliukais apsisivėlusį rankšluostį.

Atidarytasis kambarys buvo tuščias. Centre gulėjo didelis plonos medžio plaušo plokštės lapas. Olivija apsidairė, koja pastūmė šalia numestą atsuktuvą. Tada atsiduso, pakėlė ir, žengusi kelis žingsnius atbula, įmetė jį į įrankių dėžę koridoriuje. *Ordnung ist Ordnung*. Tvarka yra tvarka.

Grižusi įkišo plaukų džiovintuvo kištuką į elektros lizdą, spragtelėjo mygtuką ir pagaliau pasigirdo burz-gimas. Ji palenkė galvą. Po poros minučių išgirdusi neti-kėtą garsą, atsisuko.

Kambario tarpduryje stovėjo vyras. Kokiais dešimčia metų jaunesnis, vadinasi, trisdešimties. Tamsiaplaukis. Žydrai pilkomis akimis. Nakties mėlynumo marškiniais. Jis kažką kalbėjo, bet ošiant džiovintuvui negalėjai suprasti nė žodžio. Vyras žengė artyn.

Olivija suvokė, kad vyksta pati gėdingiausia situacija jos gyvenime. Atėjūnas elgėsi lyg nepastebėtų, kad ji nuoga. Atvykusi studijuoti į Vokietiją, Olivija buvo priblokšta, kad bet kuriame sporto klube vyrai ir moterys eina į sauną kartu ir visiškai nuogi. Paskui priprato. Jokių *maudymosi kostiumėlių*. Kaip ir jokių dviprasmybių. Bet jiedu ne saunoje. Apskritai, iš kur šitas vyras atsirado? Kodėl nesutriko peržengęs privatumo ribas ir atsiprašęs nesinešdina lauk? Veikiau kažko sunerimęs. Gal apsirūkęs?

Jis žengė dar vieną žingsnį link jos. Akys skaidrios. Žiūri tiesiai į josios.

Gal tai?.. Ne. Taip nebūna. Tiksliau, būna, bet tik kvailuose detektyviniuose romanuose. Ją dabar nužudys? Absurdas. Bet tas, nuo kurio ji pabėgo iš Miuncheno, kai įpyksta, gali būti neprognozuojamas. Ko gero, visi, kurie pinigų turi daugiau, nei reikia, mano galintys norėti, kad pasaulis suktųsi taip, kaip jie geidžia. Net žudyti nebūtina. Užtektų pagrasinti. Išgąsdinti žmonės atsitraukia ar pasiduoda. O ji?

Vyras vėl garsiai pasakė kažką neaiškaus, nes džiovintuvas tebekriokė užstrigus mygtukui. Olivijos širdis tvink-sėjo, galvoje spengė.

Kaip šauktis pagalbos? Vyras stovėjo prieš duris. Jei bėgs link išėjimo, pateks tiesiai jam į rankas. Todėl Olivija žengė atgal, dar stipriau sugniauždama rankose užiantį prietaisą. Vyras pyktelėjęs paėjo link jos, matyt, kažko reikalavo savo kalba, o ji nepakluso. Staiga jis pradėjo skubiai segtis marškinius ir vėl žengė artyn.

Jis psichopatas? Marija visada turėjo keistų draugų. Olivija norėjo surikti „stop“, bet nepajėgė praverti burnos. Vienintelis dalykas, kam užteko jėgų ir proto, buvo tai, kad pasuko plaukų džiovintuvą į artėjantį vyrą. „Reikia gintis visomis turimomis priemonėmis. Net jeigu tai automobilio raktelis“, – kadaise aiškino saviginos kurso treneris, į kurio užsiėmimus ji nuėjo vos kartą, nes turėjo per daug darbo biure.

Nuo oro srovės nepažįstamojo marškiniai plevėsavo. Olivija dar kartą žengė atgal. Vyras šoko artyn ir griebė ją į glėbį, patraukdamas link savęs. Plaukų džiovintuvo

laidas įsirežė į Olivijos šlaunis. Burzgimas nutilo. Po akimirkos ji suprato kodėl – laidas baigėsi ne kištuku, o ant jo kabančiu tinko gabalu. Nuo staigaus truktelėjimo elektros lizdas buvo išplėštas iš sienos.

„Paskutinis veikęs elektros lizdas“, – dingtelėjo Olivijai, nors tai neturėtų rūpėti, jei stovi nuogutėlė, apkabinta vyro ir savo oda jauti jo krūtinės ir pilvo nuogumą.

Nepažįstamasis, tebelaikydamas ją glėbyje, žengė link durų. Olivija pabandė stipriai jį pastumti, kad išsivaduočiau. Veltui. Koja užkliudė ant žemės gulintį nulūžusį šluotkotį, tasai pajudintas nuriedėjo ir staiga – pokšt. Trinktelėjo durys. Pasirodo, pastūmė medgalį, kuris trukdė durims užsidaryti.

Netikėtai vyras paleido Oliviją iš glėbio, šoko link durų, truktelėjo už rankenos, ko gero, nusikeikė. Apsisuko. Jo rankoje buvo durų rankena.

Olivija nesuvaldė atodūsio. Kas dabar?

Detektyve herojė turėtų griebti tą pagali ir gindamasi užsimoti prieš užpuoliką. Bet skaitytojai, įsivaizduojantys nuogą moterį, mojuojančią šluotkočiu, pasakytų, kad tai pernelyg komiška. Džiovintuvas rankose irgi būtų idiotiška detalė detektyvui.

Vyras nusivilko marškinius ir ištiesė jai.

– Apsivilk, nes dabar užtruks, – pasakė lietuviškai, su juntamu švedišku akcentu.

Šitas šiknius moka lietuvių kalbą?

Ji sagstėsi marškinius, o jis bandė įkišti rankeną atgal į duris ir jas atidaryti. Apsidairė.

– Kur atsuktuvai? Vienas čia visada būdavo.

Olivija neišsidavė padariusi tvarką.

– Sakiau Marijai, kad pagaliau leistų iškviesti meistrą, nes vieną dieną taip ir atsitiks, – tęsė jis.

– Pažįsti Mariją? – paklausė Olivija. *Kvaila klausti, ar pažįsta, jei žino vardą.*

– Ji mano sužadėtinė.

Olivija instinktyviai truktelėjo marškinių kraštą žemyn, bet vyras žiūrėjo ne į jos nuogas kojas, o tiesiai į akis. Taip intensyviai, kaip tikrai nederėjo.

– Aš Aleksas, – ištiesė ranką. Užtuot ją paspaudusi ir pasakiusi savo vardą, Olivija žengė atgal.

Vyras vėl šoko prie jos, stvėrė už rankos, o kai Olivija piktaai truktelėjo ir norėjo eiti atbula, jis ne tik jos nepaleido, bet vėl stipriai timptelėjo link savęs. Juodu skyrė tik jo marškiniai.

„Tikrai trenktas“, – niršo Olivija muistydamosi.

– Ko ten eini? – griežtai paklausė Aleksas ir, paleidęs ją, nutempė į šalį kambario centre buvusią plokštę.

Plokštė dengė sutręšusią perdangą, pro žiojinčią skylę matėsi apatinio aukšto grindys.

– Čia galima užsimušti, – sušnibždėjo Olivija.

– O ką aš tau rėčiau?

Ji tylėjo. Jeigu būtų užlipusi ant plokštės, detektyvinis romanas būtų buvęs vos kelių puslapių. Štai kodėl sesuo liepė čia neiti.

Koridoriuje pasigirdo rakinamų durų garsas ir balsai. Marija grįžo ne viena. Olivija norėjo sušukti, bet prišokęs

Aleksas užgniaužė delnu jai burną. To jau tikrai per daug – Olivija stumtelėjo jį atgal.

– Nejaugi nori, kad tave ir mane matytų tokius? – paklausė jis.

Nuogas iki pusės. Jei apsirengtų, ji liktų nuoga. Kas dabar? Laukti, kol išeis svečiai? Ji vėl timptelėjo marškinius žemyn.

Aleksas priėjo prie lango ir jį paklibino.

Šauksis pagalbos iš gatvės? Idiotiška. Geriau kviesti Marijos svečius.

– Nueisiu į kitą kambarį ir iš jo atrakinsiu duris į šitą.

Olivija tik po kelių akimirkų suvokė, ką reiškė jo žodžiai: išlips pro langą, pastoliais, juosiančiais dalį šio namo ir besitęsiančiais iki kito namo, nueis iki jos kambario, kuriame atidarytas langas. Savo kambaryje ji jau buvo pastebėjusi antras duris. Jos, pasirodo, veda čia.

Mintyse tvinkšėjo „Tik greičiau“. Pažvelgusi pro langą žemyn, tarsi tik dabar prisiminė, jog čia ketvirtas aukštas. Metaliniai pastoliai neatrodė labai saugūs, ypač jai, bijančiai aukščio. Olivija susigėdo savo nekantrumo.

– Atsargiai, – sumurmėjo netvirtu balsu.

Po kelių minučių sutraškėjo raktas duryse ir netrukus Olivija stovėjo savo kambaryje.

– Kol nėra suderinti dokumentai dėl restauracijos, nieko negalima padaryti su ta skylė, – pasakė Aleksas ir nesidrovėdamas apsidairė po kambarį.

„Galėtų eiti pas Mariją“, – mąstė Olivija. Staiga suprato, kad neapsirengęs jis neis. Paėmusi nuo lovos rūbus, kuriais

turėjo apsivilkti po dušo, ji žengė link spintos. Atidarė dvejas duris, kad susidarytų tarsi širma, ją dengianti nuo vyro, ir skubiai užsisegė sijoną, tada liemenėlę ir apsivilko plonytį kašmyrinį megztuką.

– Ačiū, – padėkojo dėdama marškinius ant kėdės atbrailos.

– Į sveikatą.

Dabar jau tikrai galėtum eiti.

Tarsi tik šią akimirką atėjo suvokimas, ką ji patyrė. Tapo drovu, gėda, keista, kvaila. Kokį dar žodį pridėti?

Ar Aleksas jautėsi taip pat? Ko jis delsi? Gal nori paprašyti, kad nepasakotų Marijai? Olivija tylėjo – tegul pats kalba, nors geriau tegu nešdinasi.

Apžiūrinėdamas kambarį jis pabandė atišlieti į kartoninę dėžę. Olivija prišoko:

– Atsargiai! Čia Cezaris, – ir atlenkė dėžės kraštus.

Viduje buvo tinkleliu uždengtas stiklinis indas su lipduku *Saturnia pavonia*, tarp viršių šakelių tūnojo vikšras.

Olivija perkėlė dėžę ant palangės, o nuo jos stirtą žurnalų padėjo ant greta lovos stovinčios etažerės. Staiga toji susvyravo, nes, matyt, buvo per liauna, ir kone užvirto ant Olivijos. Aleksas šoko artyn, norėdamas sulaikyti. Užkliuvo už dėžės su knygomis, prilaikiusios klibančią lovą koją, tad netyčia pastūmė Oliviją. Ši neišlaikiusi pusiausvyros griuvo ant lovos, o jis – iš paskos.

Žurnalai iš etažerės triukšmingai pabiro ant Alekso. Jis saugodamasis, o gal bandydamas apsaugoti Oliviją, užsikniaubė ant jos visu kūnu.

– Olivija, kažkas nukrito? – pasigirdo sesers šūksnis.

Tavo jaunikis ant manęs.

Tačiau jos lūpos ištarė kitką:

– Žurnalai nuo spintelės.

– Aaa... Ateik! Verdu makaronų, – pakvietė Marija.

Aleksas atšlijęs atsistojo, Olivija atsisėdo.

– Etažerę reikia pastatyti kitur, – tarė, nes jautė privalanti ką nors pasakyti.

– Ant jos labai patogu kabinti lempą skaitymui, – atsakė Aleksas, nuo grindų pakeldamas lempą. Pritvirtino gnybtu prie etažerės virpstų šone ir spragtelėjo jungiklį. Užsidegė šviesa.

Stebuklas. Juk ji tikrino. Neveikė!

– Elektros lizdas kartais užsiožiuoja. Reikia pajudinti kištuką, nes ne visada yra kontaktas, – kalbėjo jis rinkdamas žurnalus. – Anksčiau gyvenau šitame kambaryje.

– Čia tavo lova? – Olivija nesugebėjo nuslėpti nuostabos. *Ji miegos jo lovoje, kur jis greičiausiai ne tik miegojo?*

– Lovos rėmas palaikis, bet čiužinį pirkau savaitę prieš išsikraustydamas, tad manyk kaip naujas.

– Nusipirkai naują čiužinį ir išsikrausteį?

– Gyvenime kartais būna netikėtumų. – Aleksas nusuko akis ir, kad nereikėtų kalbėti apie save – tai Olivija iškart pajuto, – paklausė: – Ar ilgai pabūsi?

Ji tik gūžtelėjo pečiais – tegul galvoja, ką nori. Jis vėl gręžė ją akimis.

– Olivija! Ateik! – koridoriuje subruzdėjo Marija. Iš netikėtumo abudu krūptelėjo.

– Eime valgyti, – pasakė Olivija. Reikia kaip nors iškrapštyti Aleksą iš kambario.

Jis ištraukė iš lentynos tarp knygų įsmeigtą atsuktuvą ir pasuko link durų į kambarį su skylė grindyse.

Smegenų visgi turi, jei nusprendė neišsiduoti, kad buvo mano kambaryje. Ženklas, kad suktas lovelasas...

Prieš išeidamas Aleksas pasilenkė prie lovos ir kažką pakėlęs padėjo ant apkloto.

– Nukrito, – ištarė, apsisuko ir išėjo, tyliai uždarydamas duris.

Olivija spoksojo į savo kelnaites, kurias buvo išėmusi iš lagamino apsimauti po dušo.

Tai buvo jos paskutiniai švarūs apatiniai. Kaip juos mausis, jei pačiupinėjo sesers jaunikis?

– Olivija! Gal užmigai? – vėl pasigirdo Marijos balsas.

– Einu! – sušuko ji. Paėmusi kelnaites, sugniaužė į gniužulą ir nusitaikiusi kaip krepšininkė paleido į tolėliau stovintį maišą, atstojantį skalbinių krepšį. Nepataikė.

Atsidususi nuėjo tiesiai link durų.

Reikia oficialiai susipažinti su būsimuoju šeimos nariu.

Virtuvėje, iš kur sklido triukšmas, Olivija atsidūrė anksčiau už Aleksą. Tasai užtruko atsuktuvu bandydamas atidaryti užsitrenkusias duris. Kelis kartus ji norėjo eiti padėti, bet sustabdė save – išsiduos.

Šalia Marijos sėdėjo Austėja – panašaus amžiaus kaip sesuo, vadinasi, link trisdešimties. Iš Klaipėdos. Galėjai ją

pavadinti gražia, jei ne drabužiai, kurie buvo parinkti tarsi tyčia siekiant įdiegti mintį, kad priešais – keistuolė.

Greta Austėjos sėdėjo iš pažiūros simpatiškas, bet aki-vaizdžiai drovus ilgšis. Kai ištiesė ranką pasisveikinti ir minkštai ištarė „Andrius“, Olivija pajuto slepiamą sumišimą. Informacinių technologijų magistras.

Jo draugas, robotikos doktorantas, buvo tikra priešingybė. Žemokas, bet dėl to nepanašu, kad jaudinosi. Jis ilgėliau palaikė ranką ir reikšmingu balsu ištarė:

– Martynas.

– Kur Aleksas? – paklausė Marija. – Turėjo atvažiuoti anksčiau nei aš, sakė, tvarkys biblioteką.

– Neabejoju, kad įsipainiojo kokia nors madam, vyresnė ir turinti daug pinigų, – Martynas kalbėjo neslėpdamas kandumo. – Mūsų žigolas tokias ypač mėgsta.

– Tu kaip visada viską žinai, genijau, – pasigirdo balsas iš koridoriaus ir virtuvėn įžengė Aleksas, ištiesdamas jam atsuktuvą. Marijai pabučiavo į skruostą.

– Kur buvai? – paklausė ši.

– Galima sakyti, kontempliavau būties trapumą.

Olivija stebėjo seserį. Patikės?

– Aš irgi anksčiau eidavau medituoti į didįjį kambarį, kol kartą užsitrenkiau ir prasėdėjau ten pusę dienos.

– Todėl reikia pagaliau sutvarkyti duris. Iškviesiu meistrą, – pasiūlė Aleksas.

– Neleisiu, kad čia vaikšiotų svetimi žmonės ir savo energija suterštų mano namų aurą, – atkirto Marija.

Olivija negalėjo suprasti, kaip kiti gali tvirti jos sesers kliesdus. Aura? Energija? Ji jau pamiršo, kad Marija tokia. Niekas iš aplinkinių nesureagavo, nes ginčijosi dėl Lietuvos dalyvavimo „Eurovizijoje“.

– Ten tikrai pavojinga, – pradėjo Aleksas.

– Mirtinai, – tarė Marija ir parodė į Oliviją. – Čia mano sesuo Olivija.

– Aleksas, – jis ištiesė ranką.

Apsimesime, kad nepažįstami?

– Olivija, – atsakė šaltai.

– Malonu susipažinti, – jis nusišypsojo.

– Mudu su Aleksu tuoksimės, – ramiai pasakė Marija.

– Sveikinu, – Olivija pažiūrėjo į seserį. Ji dvylika metų jaunesnė, bet tokia naivuolė? Akivaizdu, kad jis mergišius. Juk visą laiką nenuleido nuo jos akių.

Olivija keliskart dirstelėjo į seserį – niekaip negalėjo priprasti, kad toji plikai nusiskuto galvą. Iki juosmens bangavusius šviesius plaukus, kurie priversdavo atsigręžti ir vyrus, ir moteris, kaip šiandien aiškino sėdėdama taksi, ji nusirėžė prieš savaitę, nes „aš nesu mano kūnas, mano jausmai ir mano mintys. Aš esu aš.“ *Kvailė*.

Įdomu, ką jai pasakė mama? „Taigi berniukai į tave nežiūrės“, – aiškino ji Marijai, kai ji grįžusi iš mokyklos pareiškėdavo norinti nusikirpti trumpai ar nusidažyti plaukus mėlynai. Tuo metu ši frazė buvo paveiki. Arba Marija vengė mamos virkavimo. O dabar?

Vyrai į Mariją gręžiojosi ne dėl plaukų. Ji buvo už Oliviją puse sprindžio žemesnė, o krūtinės apimtis skyrėsi

keliais dydžiais jos naudai. Sesuo žinojo, kad patinka vyrams, džiaugėsi jų dėmesiu, buvo nepažabojama ir nuolat nelaimingai įsimylėdavo.

Jos susidomėjimas ezoteriniais mokymais, Olivijos nuomone, buvo blogiau nei ašaros dėl nelaimingos meilės. Nespėjai sekti, kokias praktikas Marija propaguoja, kokiems dievams meldžiasi, nes viskas vyko greitai ir audringai.

Ji irzliai apsidairė – kas čia taip smirdi? Durų staktoje kyšojo smilkalas, jo pelenai byrėjo ant grindų. Rudų dulkių krūvelių buvo daug.

Už tokį kiaulininką kadaise, kai jiedvi dar gyveno pas tėvus Lietuvoje, Olivija būtų ėmusi pamokslauti. Šįkart tylėjo. „Čia ne tavo namai“, – priminė sau. Dabar ji apskritai neturi namų. Nors dar šįryt savaisiais vadino baltutėlę vilą prašmatniame Nimfenburgo rajone Miunchene.

Olivija atsisėdo stalo gale, kur jau buvo įdėta spagečių porcija su padažu. Palietusi šakutę ir šaukštą sustingo, nes jie atrodė vos sekundei įkišti į vandenį, o ne kruopščiai nuplauti.

Andrius, pastebėjęs kažką ant lėkštės krašto, nubraukė pirštu ir valgė toliau. Martynas matydamas, kad jo šakutė ne visai švari, paėmė kitą iš dubens.

Olivija nebyliai pakilo ir priėjo prie plautuvės. Indų plovimo skystis buvo šimtą kartų skiestas vandeniui. Užtruko, kol vanduo nusinešė negerai išplautų indų pojūtį. *Kaip ji čia tovers?*

Aplinkiniai, ko gero, nelabai matė, ką daro Olivija, nes valgydami įsikarščiavę vėl kalbėjo apie „Eurovizijos“ finalą. Ji nė nežinojo, kad tai šiandien, o niuansų, kas greičiausiai

laimės, nenutuokė. Miunchene tokiems niekams nelikdavo laiko. Ji vaikščiojo į operą. Jei turėdavo galimybę.

– Olivija, gal paduotum šakutę? – pasigirdo kitame stalo gale sėdinčio Alekso balsas.

– Pamišau padėti? – paklausė Marija.

– Nieko tokio, – nusišypsojo Aleksas, bet Olivija matė, kaip jis vogčiomis uždengė šakutę ranka ir nustūmė ją nuo stalo.

Ji automatiškai atidarė stalčių ir matydama, kas jame, ištiesė nuplautąją.

– Šaukšto reikia?

– Taip, ačiū, – tarė jis ir gavo Olivijos švarųjį šaukštą.

Ar jis matė, kad ji juos plovė? Olivija pasirūpino dar viena įrankių pora, kuria galėtų valgyti, bet karšto vandens šildytuve nebebuvo – teko užkaisti arbatinuką.

– Ko ten kuitiesi? Atšals, – skubino Marija.

– Nieko tokio, – ramino ji, bet pagaliau paragavusi suprato, kad sulipę šalti makaronai tokie pat koktūs kaip ir studentų laikais.

Pajuto Alekso žvilgsnį. Ko tam? Piktai pakėlė akis. Jis greit nusuko savašias, bet netrukus paklausė:

– Kas nori rūkytos dešros?

– Tu dar alkanas? Aš persivalgiau, – sudejavo Martynas, liesdamas pilvą ir kildamas nuo stalo. – Einu, parūkysiu.

Aleksas pasinaudojo proga išsprūsti iš užstalės. Pajaukė dešros ir padėjo ant stalo.

– Čia lietuviška, – pastūmė link Olivijos.

Toji paėmė gabaliuką tylėdama.

– Dešrą mama atsiuntė, kur emocijos?! – sušuko Marija.

– Burna užimta, – nusišypsojo Olivija.

Aleksas paėmė jos lėkštę su makaronais ir nunešė prie plautuvės.

– Kodėl nevalgei? – išsižiojo sesuo.

– Kam siūlai itališką produkciją, kai ant stalo lietuviška? – mirktelėjo Aleksas.

Netrukus kompanija persikraustė į svetainę. Andrius atsidusęs, kad laidai vėl supainioti, iš naujo sujungė nešiojamąjį kompiuterį su namų kino sistema.

– Andriau, ką be tavęs darytume? – tarė Marija.

– Patys bandytumėte prisijungti, – ramiai atsakė jis.

– Tu visada toks draugiškas. Ko gero, tokia tavo karma.

– Aha, tokia. – Andrius jau reguliavo garsintuvą.

Olivija stebėjo jį – kaip jai išmokti tos ramybės bendraujant su seserimi, kuri kaip tik žiaumojo pyragą, nekreipdama dėmesio į tai, kad ant grindų byra trupiniai. Kad nesibartų, Olivija pasuko į virtuvę – atneš puodelius. Imdama iš spintelės, kiekvieną įdėmiai apžiūrėjo. Nešvarius pastatė į kriauklę.

– Tik nesakyk, kad juos plausi, – pasišiaušė įėjusi sesuo.

– Žinoma.

– Būsi dėl to laimingesnė? – šaipėsi Marija.

– Labai.

Sesuo apkabino ją per pečius ir draugiškai sukikeno:

– Tęsi vaikystės svajonę būti Pelene? Nori plauti ir siurbti iki pažaliavimo? Kur tai vertinantis Pelenės princas?

– Buitinės technikos priemonių skyriuje.

– Ko gero, jis nuo chemikalų įsitaisė alergiją.

– Geriau alergija nuo chemikalų nei gėdinga mirtis nuo dizenterijos, – Olivija nenorėjo pasiduoti, seseriai šaipantis iš jos tvarkymosi manijos, kaip kad tai vadino.

– Ar jau galiu paimti? – įėjęs paklausė Aleksas ir švairuosius puodelius sudėjo ant padėklo, prieš tai juos nusausinęs kitu rankšluosčiu.

Olivija tik linktelėjo, o pati tuo metu žvalgėsi, ar ras druskos nešvarumams nuo puodelio atbrailos panaikinti.

– Pelene, užtenka šveisti, rytojui neliks ką veikti, einam žiūrėti koncerto, – galiausiai pakvietė Marija.

– Tokių rūmų per pusmetį neatšveisi, – suburbėjo Olivija, bet nuėjo.

Ko gero, pirmą kartą žiūrės „Euroviziją“. Svetainėje atsisėdo atokiau nuo kitų. Marijos draugai buvo simpatiški, bet Olivija jautėsi svetima. Ar dėl to, kad už juos kokia dešimčia metų vyresnė? O gal ji niekur pasaulyje nesijaustų esanti namie ir sava? *Tik neišskysk.*

Suskambo mobilusis. Katarina. Jos gera draugė vokietė, turinti advokatų kontorą Miunchene. Dabar derėtų sakyti – jos advokatė ir, ko gero, vienintelė draugė. Olivija grįžo į virtuvę, kad netrukdytų kitiems.

– Kur arbata? – iš kambario šūktelėjo Martynas.

– Pamiršau užkaisti... – kvatojo Marija.

– Aš padarysiu, – ištarė vyriškas balsas, ir Olivija toliau nebesiklausė, nes tai, ką pranešė Katarina, užgniauzė žadą.

– Juk tai neteisėta... Kompanijoje „ReichTurm“ dirbau dešimt metų. Tai aš ją reanimavau. Tik mano dėka ji klesti taip, kaip niekada per visą savo gyvavimo istoriją.

– Tau bus sumokėta išaitinė suma.

– Tai Marko Eriko sprendimas?

– Jis beprotiškai ant tavęs siunta.

– Sumautas savimyla. Kompanijos valdyba jam neleis. Jie juk supranta, kad esu vertinga, – kalbėjo Olivija, tarsi įtikinėtų Katariną, bet iš tiesų ramino ir save pačią.

– Olivija... – galėjai būti, kad moteris ieško žodžių, kaip pasakyti tai švelniau. – Valdybos nariai jau sutiko.

– Ką!? Jie juk žino, ką aš...

– Žino, bet jie ne su tavimi, o su Marku Eriku žaidžia golfą ir susitinka senovinių „Porsche“ automobilių klube.

Katarina buvo teisi. Olivijai gniaužė gerklę. Advokatė kartojo:

– Aš labai apgailestauju. Jei tau bus ramiau, pasakysiu tik tai, ką sugebėjau išsiaiškinti, – valdyboje buvo žmonių, kurie palaikė tave. Ne visi be sąžinės. Tik tų kitų buvo daugiau. Tai dar ne viskas...

Olivija garsiai įkvėpė ir iš lėto iškvėpė. Per jogą tai padeda nusiraminti. O dabar?

– Tau mesti kaltinimai, kad grobstei „ReichTurm“ kompanijos turta, vyks tyrimas. Tavo banko sąskaita areštuota. Neabejoju, kad viską sutvarkysiu, bet tai užtruks. Ar turi grynujų pinigų?

Olivija kramtė lūpą, klausydamasi Katarinos žodžių.

– Jis mano, kad parklupdys mane? Šlykštinė... Žinojo, kur kirsti. Aš beveik nesinešioju grynujų. Moku kortele.

Pinigai reikalingi ne tik man, juk išlaikau ir tėvus Lietuvoje – apmoku paskolos įmokas už automobilį, jų namo apšiltinimą ir taip toliau.

– Jis siekia, kad grįžtum į Miuncheną ir būtum priversta susitikti.

– Tavo advokatų firma turi mano įgaliojimus. Nenoriu jo matyti. Tiesiog negaliu...

– Suprantu. Ar tau paskolinti pinigų?

– Tau irgi reikia mokėti paskolą. Aš susitvarkysiu. Susirasiu darbą čia, kol baigsis teismo procesas.

– Jei pradėsi dirbti, Markas Erikas iškart sužinos, kad tu ne Balyje, kaip pasakei visiems, o Stokholme. Nebent dirbsi svetimu vardu, bet švedai tokie pat tvarkingi popierių dėstytojai kaip vokiečiai. Jei dirbsi naudodamasi pažintimis Vokietijoje, viskas irgi ateis iki jo.

Sudomino? Pirkite knygą
DRUGELIS ARBA 69 IŠ 2 NESIDALIJA
bene geriausia kaina [ČIA](#)

Meilės romanas apie tvarką, kurią taip sunku išlaikyti širdyje.

Už turtuolio iš Miuncheno ištekėjusi lietuvaitė Olivija atsiduria Stokholme pas seserį Mariją. Olivija – kontrolę mėgstanti pedantiškai tvarkinga perfekcionistė, įpratusi valdyti milijoninius sandorius ir savo jausmus. Marija – keistuolė ezoterikė, pamiršusi, kaip atrodo jos dulkių siurblys.

Labiau nei netvarka sesers bute Oliviją erzina Marijos jaunikis – beprotiškai patrauklus Aleksas Magnusonas, irgi švaros maniakas.

Jis pasiūlo Olivijai slaptą sandorį – tvarkyti sesers butą už neadekvačiai didelį atlygį. Ji priversta sutikti, nes dėl situotkinio manipuliacijų liko be lėšų.

Butas sublizga švara, bet į herojų širdis įsisuka neplanuotas meilės chaosas.

Naujajame Jolitos Zykutės romane jaučiama taikli ironija, primenanti, kad gyvenimas dažnai pranoksta bet kokią fikciją. Tekstas be galo gyvas, dialogai – natūralūs. Autorė geba apie rimtus dalykus kalbėti lengvai, bet ne paviršutiniškai.

RAŠYTOJA JOLITA HERLYN

Tai knyga, kurios neįmanoma paleisti iš rankų, – seksualu ir be galo jautru. Romanas elegantiškai įrodo, kad net didžiausia išdavystė gali tapti nauja pradžia: kartais būtina pasiekti nevilties dugną, kad bjaurūs, lėti vikšrai virstų nuostabaus grožio drugeliais, o mes suprastume, jog kiekvienas savyje nešiojamės galimybę skristi – net jei šią akimirką jaučiamės įstrigę ankštame ir tamsiame kokone.

RAŠYTOJA ILONA SKUJAITĖ

svajonių knygos

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI!